

Arrest

nr. 55 005 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. ONRAET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner geboren in Obilic, Kosovo. U verliet Kosovo als kind tijdens de oorlog samen met uw meerderjarige broer K.(...) S.(...) (O.V. 6.443.808). U verbleef ongeveer zes jaar als vluchteling in het kamp Konik in Podgorica (Montenegro) met uw broer en diens gezin. Vandaar zou u naar Subotica (Servië) gereisd zijn waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België. Omdat u bang was om buiten te komen zou u nooit documenten aangevraagd hebben in Servië. Toen u tien was zou u in Subotica geslagen zijn door Servische volwassenen toen u met andere kinderen aan het voetballen was. U zou dit aan niemand verteld hebben, ook niet aan uw broer. Uw broer zou in Subotica ook enkele keren geslagen zijn. Verder zouden onbekenden bijna elke nacht stenen naar jullie woning gegooid hebben. Omdat jullie bang waren zouden jullie regelmatig in het bos

gaan schuilen zijn. Ten slotte konden u in Servië niet naar school gaan. Toen u tien was zou uw broer geprobeerd hebben om u in te schrijven maar u zou niet aanvaard zijn. Omdat de situatie niet leefbaar was zou uw broer beslist hebben om te vluchten. U zou niet naar Kosovo durven terugkeren omdat uw broer R. tijdens de oorlog gevochten zou hebben. U zou dit vernomen hebben van uw broer S.. U hebt in België asiel aangevraagd op 9 juni 2009. U bent niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u jarenlang in Servië gewoond hebben zonder te beschikken over enig identiteitsdocument. U zou in Servië nooit identiteitsdocumenten hebben aangevraagd omdat u zich er niet vrij kon bewegen en bang was om buiten te komen (CGVS, p. 2 en 3). Nochtans beschikken uw broer S.(...) en zijn partner (bij wie u inwoonde) wel degelijk over Servische documenten en de Servische nationaliteit. Uw broer S.(...) reisde vanuit Subotica naar Nis om er nationaliteitsattesten en geboorteaktes aan te vragen voor zichzelf en zijn partner. In Subotica verkregen ze tevens een identiteitskaart (CGVS, p.2 en 3). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Servische identiteitskaarten afgeleverd worden vanaf de leeftijd van tien jaar en dat het bezit ervan verplicht is vanaf de leeftijd van zestien jaar. Dat uzelf of uw broer geen enkel document voor u zouden aangevraagd hebben is allerm minst aannemelijk. Geconfronteerd met het feit dat uw broer naar Nis reisde om documenten te gaan halen antwoordde u dat u hier niet van op de hoogte was (CGVS, p. 2 en 3). U verklaarde u ook dat u in Servië niet de kans had om naar school te gaan. Uw broer zou geprobeerd hebben om u in te schrijven toen u tien was maar u kende de naam van de school niet en wist evenmin of het een middelbare of een lagere school betrof (CGVS, p. 6).

Betreffende het feit dat u als tienjarige geslagen werd door Servische volwassenen terwijl u aan het voetballen was met andere kinderen dient opgemerkt te worden dat dit ongeveer zeven of acht jaar geleden plaatsvond (CGVS, p. 6 en 7). Er kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat bovenvermeld incident de aanleiding vormt van uw vertrek in juni 2009. Bovendien betrof het een eenmalig incident dat onvoldoende ernstig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat bovenstaande verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voor het overige dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer, S.(...) K.(...) (O.V. 6.443.808). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

"Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw problemen in Servië (één keer in elkaar geslagen op straat door etnische Hongaren en onbekenden die 's nachts met stenen gooiden naar uw woning) dient opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Zo kon u nadat u aangevallen was op straat probleemloos een klacht indienen bij de politie. In plaats van meteen na uw thuiskomst de politie te bellen wachtte u echter vier dagen voordat u zich aanmeldde bij het politiebureau (CGVS, p. 8). U beweerde aanvankelijk dat de politie u niet wou helpen omdat u niet beschikte over foto's van de daders. Achteraf verklaarde u echter dat de politie u ook wel gevraagd had of u de daders bij naam kende en of u wist waar ze woonden. Hoewel u wist dat de daders in uw eigen straat woonden meldde u dit niet aan de politie omdat u bang was dat de daders dan wraak zouden nemen op u en uw gezin (CGVS, p. 8 en 9). Dit kan echter niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om dergelijk onderzoek te voeren moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij vanzelfsprekend ook niet optreden.

Er dient in deze context bovendien opgemerkt te worden dat, zoals hierboven reeds aangegeven werd, de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoe dan ook heeft u het slechte functioneren van de politie in Subotica nooit officieel aangeklaagd. Hoewel u ontevreden was over hun optreden nav uw klachten dat er 's nachts met stenen naar uw woning werd gegooid ondernam u geen enkele poging om u te informeren over

mogelijke verdere stappen die u kon ondernemen. U deed ook nooit een beroep op een Roma organisatie (CGVS, p. 9 en 10).

Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie of politioneel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarnaast haalde u aan dat de buurtbewoners in Subotica u Albanees noemden en dat men weigerde om uw kinderen R.(...) en V.(...) in te schrijven in een lagere school in uw buurt in Subotica. Deze feiten zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zou geprobeerd hebben om uw zoon R., die lijdt aan de ziekte van Duchenne, in te schrijven in een gewone lagere school maar dit zou niet gelukt zijn. In België volgt hij echter ook geen gewoon onderwijs maar krijgt hij les in een gespecialiseerde instelling. Dergelijke instellingen zouden in Servië niet bestaan (CGVS, p. 11). Over de inschrijving van uw dochter V.(...) waren uw verklaringen vaag en niet eensluidend. Zo stelde u dat u haar vanaf 2004 had proberen inschrijven in een kinderopvang waar ze de Servische taal kon leren maar dat ze u zeiden dat u moest wachten op een brief. Deze zou nooit gekomen zijn (CGVS, p. 11 t/m 13). Gevraagd wanneer u haar dan wou inschrijven in het regulier lager onderwijs antwoordde u aanvankelijk dat u haar trachtte in te schrijven toen ze drie jaar en twee maanden en dat men toen antwoordde dat ze nog te jong was. Later verklaarde u dat u haar trachtte in te schrijven toen ze vier jaar en een half was. Gevraagd naar de naam van de school waar u haar probeerde in te schrijven moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11 t/m 13).

Ten slotte haalde u aan dat uw zoon R.(...) ernstig ziek is. Uit de door u neergelegde medische attesten afgeleverd in Servië en in België blijkt dat hij en uw zoon M.(...) lijden aan de ziekte van Duchenne. Medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980. U verklaarde in dit verband dat de dokters in Servië jullie niet wilden behandelen, hetgeen in tegenspraak is met de door u neergelegde attesten (CGVS, p. 13). Hieruit blijkt immers dat uw zoon R.(...) in het ziekenhuis onderzocht werd, dat er onderzoeken gebeurden en dat de diagnose die gesteld werd dezelfde is als die in België. Uit de beslissing van de medische commissie van tweede aanleg blijkt dat een doorverwijzing naar een gespecialiseerde instelling ('Spa') geweigerd werd. Deze beslissing is echter gebaseerd op analyses en adviezen van een neuropsychiater. Verder blijkt uit het attest dat R. in Servië wel behandeld werd in het revalidatiecentrum 'Kolevka'. Bovendien beschikte u in Servië wel degelijk over een gezondheidsboekje (CGVS, p. 13).

Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt

met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Met betrekking tot Kosovo dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de meeste gemeentes wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene

economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009 2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti discriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u niet naar Kosovo durft terug te keren omdat u op een zwarte lijst zou staan omwille van het feit dat uw broer Ramiz zou deelgenomen hebben aan de oorlog (CGVS, p. 13 en 14). U verklaarde in dit verband dat Albanezen uit Albanië u hiervoor reeds kwamen zoeken in het vluchtelingenkamp Konik in Montenegro (CGVS, p. 3). Het is echter allerm minst aannemelijk dat inwoners van Albanië zich zouden bezighouden met het zoeken naar familieleden van Roma zigeuners die tijdens de Kosovo oorlog hebben gevochten. Het feit dat uw naam ook in Kosovo op een lijst zou staan hebt u enkel van horen zeggen via de kinderen van de zus van uw moeder, en gevraagd naar de huidige verblijfplaats van uw broer Ramiz moest u het antwoord schuldig blijven. Uzelf zou hoe dan ook niet deelgenomen hebben aan de oorlog (CGVS, p. 13 en 14). Mochten bovenstaande verklaringen geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u hoe dan ook geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u in geval van problemen met Albanezen in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse autoriteiten. In deze beslissing werd er immers al op gewezen dat de bescherming geboden door de nationale en internationale autoriteiten in Kosovo toereikend is, en dat Roma, Ashkali en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen.

Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit. U verklaarde in dit verband dat u tot na de NAVO bombardementen in 1999 een inwoner was van Obilic, Kosovo (CGVS, p.2). Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen.

Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt zoals reeds vermeld stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw persoonsgegevens en het feit dat u de Servische nationaliteit bezit, hetgeen niet betwist wordt.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw partner M.(...) B.(...) (O.V. 6.443.816) en uw broer O. K. (6.443.775) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker herhaalt dat hij zijn relaas eerlijk en correct heeft naar voren gebracht en op alle vragen heeft geantwoord die hem werden gesteld. Het Commissariaat-generaal baseert haar negatieve beslissing op zeer algemene vaststellingen betreffende de politieke situatie in Servië en in Kosovo waar minderheden met respect zouden behandeld worden en er van discriminatie omwille van etnie geen sprake meer zou zijn. Dit zijn echter de mooie woorden van de officiële rapporten, doch deze staan in schril contrast met de werkelijkheid dat Roma-figuren worden verguisd door alle andere etnieën in Servië en in Kosovo. Vanuit politieke hoek worden er wel initiatieven genomen, doch dit brengt geen mentaliteitswijziging bij de inwoners tot stand. Noch bij de politiediensten, noch bij de sociale diensten leeft er een respectvolle belangstelling voor de Roma's. Het gevolg daarvan is dat systematische pesterijen en mishandelingen niet bestraft worden. De lijdensweg van verzoeker past volledig in deze context. Zo het Commissariaat-generaal de mening was toegedaan dat er onvoldoende bewijsstukken voorlagen, diende zij mee te werken aan de bewijsvoering, veeleer dan verzoeker af te wijzen. De kleine beweerde tegenstrijdigheden zijn louter te wijten aan een al dan niet nadere vraagstelling en naar het verkeerd opvatten van één of andere subvraag. Het Commissariaat-generaal heeft, volgens verzoeker, dan ook onterecht geoordeeld dat zijn verhaal niet kan geloofd worden en heeft vervolgens compleet onterecht zijn asielaanvraag afgewezen. Verzoeker werpt vervolgens op jaren in permanente angst en onzekerheid te hebben geleefd en meent bijgevolg het voorwerp te hebben uitgemaakt van een onmenselijke en vernederende behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hierbij naar de recente politieke actualiteit in Kosovo en Servië waar vrije meningsuiting en een correcte rechtsingang nog steeds onbestaande zijn. Hij meent dat zij, als persoonlijk slachtoffer van de

wanpraktijken in zijn land, in dergelijke omstandigheden niet kan terugkeren naar Kosovo of Servië daar hij onmiddellijk opnieuw het slachtoffer zal worden van vervolging en misbruik. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal deze vaststelling naast zich neer te leggen en meent dan ook wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in casu dat er vooreerst geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij jarenlang in Servië zou gewoond hebben zonder te beschikken over enig identiteitsdocument, noch aan diens bewering dat hij in Servië niet de kans had om naar school te gaan aangezien verzoeker dienaangaande bijzonder vage verklaringen aflegt. Deze motieven worden niet weerlegd door verzoeker zodat zij onverminderd overeind blijven.

Verzoeker steunt zijn asielrelaas vervolgens integraal op de motieven die door zijn broer S. K. werden aangehaald en brengt ten aanzien van de bestreden beslissing die in zijn hoofd werd genomen dezelfde grieven aan in zijn verzoekschrift als deze die door zijn broer werden aangebracht.

De Raad heeft in het arrest nr. 55 004 van 27 januari 2011 aan de broer van verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. Verzoekers herhalen dat zij hun relaas eerlijk en correct hebben naar voren gebracht en op alle vragen hebben geantwoord die hen werden gesteld. Het Commissariaat-generaal baseert haar negatieve beslissing op zeer algemene vaststellingen betreffende de politieke situatie in Servië en in Kosovo waar minderheden met respect zouden behandeld worden en er van discriminatie omwille van etnie geen sprake meer zou zijn. Dit zijn echter de mooie woorden van de officiële rapporten, doch deze staan in schril contrast met de werkelijkheid dat Roma-figures worden verguisd door alle andere etnieën in Servië en in Kosovo. Vanuit politieke hoek worden er wel initiatieven genomen, doch dit brengt geen mentaliteitswijziging bij de inwoners tot stand. Noch bij de politiediensten, noch bij de sociale diensten leeft er een respectvolle belangstelling voor de Roma's. Het gevolg daarvan is dat systematische pesterijen en mishandelingen niet bestraft worden. De lijdensweg van verzoekers past volledig in deze context. Zo het Commissariaat-generaal de mening was toegedaan dat er onvoldoende bewijsstukken voorlagen, diende zij mee te werken aan de bewijsvoering, veeleer dan verzoekers af te wijzen. De kleine beweerde tegenstrijdigheden zijn louter te wijten aan een al dan niet nadere vraagstelling en naar het verkeerd opvatten van één of andere subvraag. Het Commissariaat-generaal heeft, volgens verzoekers, dan ook onterecht geoordeeld dat het verhaal niet kan geloofd worden en heeft vervolgens compleet onterecht hun asielaanvragen afgewezen.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat de problemen die verzoeker zou hebben ondervonden om zijn kinderen in te schrijven in de lagere school onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade. Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat de dokters in Servië hen niet wilden behandelen gezien verzoekers verklaringen in tegenspraak zijn met de door hem neergelegde documenten. Uit deze medische attesten blijkt immers dat de zoon van verzoekers, R., in het ziekenhuis werd onderzocht, dat er onderzoeken gebeurden, een diagnose werd gesteld (die overigens dezelfde is als in België), dat hij behandeld werd in een revalidatiecentrum en dat verzoeker in Servië wel degelijk over een gezondheidsboekje beschikte. Hoe dan ook houden de medische problemen geen verband met de criteria bepaald in artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch met de criteria inzake subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal oordeelde voorts dat verzoekers geen feiten of elementen hebben aangehaald waaruit blijkt dat zij geen beroep konden doen op bescherming van de Servische autoriteiten. Zo zouden verzoekers het slechte functioneren van de politie in Subotica nooit officieel hebben aangeklaagd, ondernamen zij geen enkele poging om zich te informeren over mogelijke verdere stappen en deden zij nooit een beroep op een Roma-organisatie. Nochtans blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er verschillende stappen kunnen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie of politieel wangedrag aan te klagen. Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit voormelde informatie dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op de discriminatie of vervolging.

Betreffende verzoekers eventuele vrees bij een terugkeer naar Kosovo oordeelde de commissaris-generaal dat het allerm minst aannemelijk is dat inwoners van Albanië zich zouden bezighouden met het zoeken naar familieleden van Roma zigeuners die tijdens de Kosovo oorlog hebben gevochten. Bovendien heeft verzoeker geen concrete elementen die dit aantonen en heeft hij het feit dat zijn naam ook in Kosovo op een lijst zou staan, enkel van horen zeggen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt voorts dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptische (RAE) gemeenschappen in Kosovo in het algemeen wel degelijk objectief verbeterd is en er zich reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten of veiligheidsincidenten hebben voorgedaan. Op basis van voormelde informatie kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet alsook dat er stappen worden gezet om de integratie van de RAE in de Kosovaarse samenleving te verbeteren.

Waar verzoekers stellen dat de informatie van de officiële rapporten in schril contrast staat met de werkelijkheid dat Roma-figures worden verguisd door alle andere etnieën in Servië en in Kosovo en dat noch bij de politiediensten, noch bij de sociale diensten er respect wordt opgebracht voor de Roma's merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot blote beweringen die niet gesteund worden door concrete informatiebronnen. Waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal zelf diende mee te werken aan de bewijsvoering, veeleer dan verzoekers af te wijzen, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van asielaanvragen belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, 16 november 2006, nr. 164.792).

2.3. Verzoekers werpen op jaren in permanente angst en onzekerheid te hebben geleefd en menen bijgevolg het voorwerp te hebben uitgemaakt van een onmenselijke en vernederende behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij verwijzen hierbij naar de recente politieke actualiteit in Kosovo en Servië waar vrije meningsuiting en een correcte rechtsingang nog steeds onbestaande zijn. Ze menen dat zij, als persoonlijk slachtoffer van de wanpraktijken in hun land, in dergelijke omstandigheden niet

kunnen terugkeren naar Kosovo of Servië daar ze onmiddellijk opnieuw het slachtoffer zullen worden van vervolging en misbruik. Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal deze vaststelling naast zich neer te leggen en menen dan ook wel degelijk in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER